

reacció irreversible

Un relat de: [Espiral](#)

Com cada tarda, el timbre va sonar a les cinc menys cinc i els alumnes van sortir de les classes com l'aigua d'un pantà quan s'aixeca la presa.

Mentre l'enrenou es dissolia, l'Anna endreçava les seves coses al departament de química. L'endemà passaria a recollir-les i seria l'última vegada que trepitjaria aquell institut. Se li va fer un nus a la gola; no hi havia marxa enrere, ja havia presentat la dimissió.

Va recollir els arxivadors i les carpetes. Les mateixes que li havien caigut aquell matí quan ell l'havia espentat sense voler. Necessàries perquè tot comencés. En van ajupir-se a recollir-les una sola mirada havia sigut suficient.

Després va guardar la taula periòdica. Pura química havia nascut llavors, encara que no ho hagués volgut acceptar. Però dia a dia el desig havia guanyat territori, seguit de jocs de mirades, contactes de braços, somriures dissimulats.

Va guardar la bibliografia de Rutherford, el seu científic preferit. Sabia que ell ho havia vist tot aquell migdia en què el Pau havia entrat al departament aprofitant que estava sola. S'havia apropat massa, provocador, amb la camisa mal cordada, la xispa que encén la foguera. El foc s'havia descontrolat fins ser un incendi i tot havia passat a càmera lenta com un somni confús. Llengües cegues mossegant, cadires, mans ansioses, carpesans, exàmens escampats per terra, cossos resseguint-se, àtoms fussionant-se.

Mentre guardava el cactus va recordar el moment en que algú va obrir la porta. Quan va aterrir al món real va ser conscient que el noi que l'abraçava en calçotets era el seu pitjor alumne. Massa tard, la reacció era irreversible. Hagués volgut ser aquell cactus i clavar-se les espines del penediment.

Va desar l'agenda, la grapadora, els bolígrafs de colors i finalment la fotografia que els estudiants es feien cada nadal.

Els trobaria a faltar, sobretot a ell. La luxúria l'havia traïcionat.